

מסורת הש"ס

(א) וקדושין נט. ויש"ג.
(ב) לעיל סי' ויש"ג. (ג) סוטה
מח. (ד) שם ממנות סח.
(ה) [סוטה מח. ע"ט].
(ו) עירובין לג. (ז) [בפרש"י
הסבא ויחזיק סוטה דף מח.
ד"ה אי נמי מוכח דלא
יורחם כחמסין]. (ח) [ל"ז
למח. נט. ס' כ"ח: אלוהי
אלהינו]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לא צריכא ט'
חושב לשמא יבנה סמוך
לשחיטה ודחמה:

הגהות הער"א

(א) גם' תקיעת יובל דוחה
 פי' כג"ל:

מִסֵּף דַּע"י

[illegible]

התחשך בעמוד הבא

רבינו חננאל

ועם בית דין. כלומר, זו
החקיקה שחל להיות (בשבת)
אינה אלא כפי (בית דין)
בלבד וזאת ירושלים. מוכיח
ורבא ועוד זאת הייתה ירושלים
שחיה רואה שנומעת כולל.
מירושלם לא חני ועוד אלא

עס ציט צו זיין. וואס דאקעפּן: אלא דאָלן צירושלים חוקעפּן. צעכט
יודים שאַפּן שלוחי צ"ד וואס מילתא חסרה ממחמתין ומיבעי לן
תרוצה הכי: בין בואן ציט צוין. עד שש שעות שהיו ציט צוין יושפּין:
צוין של בואן ציט צוין. שטלנן לצחיקן: אינא דמנני לה וכו' מאי

[illegible]

ה'רנ"ב כראשונה היה לולב ניטל
 במקדש שבעה. דכתיב
 ושמחתם לפני ה' אלהיכם
 שבעת ימים ובמדינת יום אחד דכתיב
 ולקחתם לכם ביום הראשון:
 ויהיה יום הנץ כולו אסור. יום
 נספת עומר כולו אסור לאכול מן
 הדגש ומדאורייתא משהאיר מורה
 שחור דלאמרינן במנחות (דף סח.)
 תבוא אחד אומר עד עלם היום הוא ויקרא
 ויבטח אחד אומר עד הביאכם וגו'
 מה לילך בזמן הבית עומר ממיר
 בזמן שאין עומר עלם היום ממיר:
 כי אעלה ארבעה לך וגו'.
 ויפיה דקרא לין קרא דורש
 לך: מה מאי טעמא. גזר עליה:
 איניני איפתא. שיהא לנו לחוש עכשיו
 כך: האל מורה הפיר. דהא
 היה מוצח: הלא דאיניני במימיר.
 היה שהות לקצור במזאלי י"ט
 והביאו למחר כמזונו: מחזות היום
 והלן ליספרי. השתא ולא לגזור
 דנימ יומן קאמ' על מלות היום
 דנימ מהרה יבנה ויחמור אשתקד
 לא אכלנו מחזות היום והלן השתא
 נימ ניטל שפיר אכלי ואפי' ההמוקים
 ויפירשלים שלא ראו ארבעת ימי להם
 שמחן דודאי קרב כבר דלמר מר
 רבוחין דאיו מותרין בזמן הבית
 מחזות היום והלן כו': לא דריבא
 איניני סמוך לשקיעת החמה דמייסר
 נימ דאיניני בלילה. רבי יוחנן חושש
 שמחא יבנה (א) לשקיעת החמה או
 ליל ששה עשר בחגי הלילה או סמוך
 לקרבו חלף יהא שהות לקצירתו
 והבטוח בנבטו של קלפין וטעינתו
 שהיה דקרבנו עד היום ואי חזו
 גיגלי למיכל חדש מחזות היום בן
 חזו

זוהי אחי למיכל נמי יהוא יומא הכ
במסכת שבועות (דף טו:) דאין בנ

[illegible]

יום טוב פרק רביעי ראש השנה

2.

בִּיכּוּנָה כְּפִי בֵּית דִּין אִין שְׂלֵא כְּפִי ב"ד ז'א. וְהֵא דְלֵא שְׁמַע
אִינִישׁ קֵל אֲזִינֵה מִקְל תְּקִיעָה דִּיחִידִיזֵי הִיטוּ שְׁהִיו כְּזִין
תְּקִיעוֹת כְּפִי בֵּית דִּין שְׁלֵא שְׁמַעוּ תְּקִיעָה בֵּית דִּין דְּאוֹתוּן שְׂיֵאלוּ אֲסוּר
הֵס לַחֲזוֹר וּלְתַקּוֹעַ דִּישׁ אֲסוּר שְׁבוֹת דְּדִכְר לְתַקּוֹעַ כְּחִסּוֹ כְּשִׁנָּה:

לא אַקוּם בוסן בית דין. ממה
דמכל מקום קשיר ללשנא דרב
הונא לא אמר אלא כפני בית דין והכא
קמי אש צנינו ויין שפרסא דלא
דקמי צנבולין אש צנינו צנינו לא
ולא ארש השנה ומיהו אי גרים
צנבולין כלל איי ולא גרסינן וצנבולין
לא יתכן לומר כן ושמה יפרש דהאי
צנבולין איירי צירושלים דוקא ומיהו
מזכר ארשאי (ויקרא ה) כלל מקום
שנאכל וישראל אכל:

אין תוקעין אלץ בזמן שבד' יושבין.
פי' בקונטרס ציוויל ונראה שאף
כ"ה אחת לשמועויען דלפני כפי כ"ד
אין תוקעין אלץ כל זמן שישעין:
ונתקלקל:

שלא בפני בית דין
לא בפני כ"ד לא איכא דמתני להא דרב הונא אהא
תעבירו שופר בכל ארצכם מלמד בשכל יחיד
רב הונא ועם בית דין מאי ועם כ"ד בזמן כ"ד
דין דלא מתיב רבא תקיעת א[י] ראש השנה וויבול
ין איש וביתו מאי איש וביתו אילימא איש ואשתו
א מצות עשה שהזמן גרמא היא ¹⁶ וכול מצות עשה
רות אלא לאו איש בביתו ואפילו שלא בזמן כ"ד
מתיב רב בש"ש ¹⁷ שהוה היובול לראש השנה התקיעה
תוקעין בין כב"ד שקידשו בו את החדש ובין כב"ד
ועל וכל יחיד ויחיד חייב לתקוע ¹⁸ ויר"ה לא היו תומני

ואכל יחד ויהי חדרו דרבנן לזקוק זבין דלא הוו תלמידיה
את החדש "ואין כל יחיד ויחיד חייב לתקוע מאי
תקוע אלימא דביובל תקועין יחדיו ובראש השנה
אתא רב יצחק בר יוסף אמר כי הוה מסיים שלחא
לא שמע איניש קל אוניה מקל תקועיא [ד'יחידאי]
תקועין בין בזמן ב"ד בין שלא בזמן ב"ד ובר"ה
ב"ד לא קתני מיהת ביובל בין בזמן ב"ד בין שלא
בזמן בית דין והכי קתני ביובל בזמן ב"ד תקועין בין
בכפי ב"ד בר"ה תקועין בזמן ב"ד ובפני ב"ד איתמר
א"ר יוסי בן שאול אמר רבי אין תקועין אלא כל
גוי ר' זורא ננערו לעמוד ולא עמדו מהו ב"ד יושבין
למא זמן ב"ד בעינן ולכא תקי: ועוד זאת היתה
וכר': רואה פרט לישיבת כנחל שומעת פרט
יובה פרט לישיבת חוץ לתחום ויכולה לבוא פרט
"תנ" "בראשונה היה הלולב ניטל במקדש שבעה
בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיחא
נעה זכר למקדש" **"ושיחא** יום הגף כולו אסור:
למקדש דאמר קרא **"כי אעלה ארוכה לך וממכותיך
הן קראו לך ציון היא דורש אין לה מכלל דבעיא
כולו אסור:** מ"ט מהרה יבנה בית המקדש ויאמרו
בהאיור מורה עכשוו נמי יכול ולא ידעי דאשתקד
ירח התיר השתא דאיכא עומר עומר מתיר דמיבני
שיחסר הרי האיר מזרח התיר אלא דאיבני בחמיסר
תרי דהא תנן" להרחוקין מותרין מחצות היום ולהלן
ם בו לא נצרכא דאיבני "בחמיסר סמוך לשקיעת
יליא (אמר) רב נחמן בר יצחק "רבן יוחנן בן זכאי
בשימת

מי משכחת לה דאיני נחמיקר בי"ט ודאיני כלילא והא קיימא
הני מילי בנין בידי אדם אבל בנין העתיד לבא בידי שמים הוא:
בשיטת

ספר אלכום בו חתום, בדרכים ולחם קולי וכרמל זה תאכלו עש עצמם היום הזה וגו' וזהו שתי תפילות פקודות; ובזמן שהיה לאל אלהים קדוש קיום היו יוצאים לילי היו בינים היום הזה והשנים ביבולשם ויחיה לאל אלהים אשר הקרבנה העומד מיד, ותרומתו היו ביותו ויוצא הוא שאין בו תמציתו ולא בא חצי היום שאין שווא קרב העומד. ופסקו שאין אלהים המדות, ויחישין אם ישאור עם כהנאם ויבנה את המקדש לילי היו בינים או תחביתו להקריב אל ויהיה) בנים סיפוק צלאת הקדוש ואלהים קדוש היום הזה ואלה נבנה אלה לקדוש ואלה בנים וילי והלכתי וילדתי והלכתי, ושכאל את יספיקו הקדוש העומד אלא נזכנה הדיבא אסורין כל ישראל אלכום אלה ואינו מותרין בו אלא אחרי הקרבנה העומד. ויו בינים היום הזה אלא יסעלו שכנבתי ביום י, עש דמפס' (זהו זה המקדש, כל המקדש, כל המקדש מחלף ותאמר פשוה הוה, כענין קדוש לטומה מיד נהווא, ואלה השנונה פשוה הוה) המנהג השעני מפורשת בזה המקדש הקדון בן יוחנן בן אבאי, עש אמר ר' יוחנן וזהו זמאמר עש עצם היום הזה וגו', זה המנהג אלא מכנסת מנחות כפר י, שיתעלה אלה ויהיה

אם נבחרתם את המסלול הנכון, תוכלו להשיג את המטרה שלכם.

עין משפט
ור מצוד

ה' א מ"ב מהל' שופר
הל' ט וס"י מהל' שחטה
ויובל הל' יב:
ו ב מ"י ס"י מהל' שחטה
הלכה י:
ו ג מ"ג ס"י מהל' שחטה

ו' ג מ"י שס ה"י י"ב
 ח' ד מ"י פ"ב מ"ל שס"ד
 ה"י א טו"ש"פ א"ח ס"י
 תקס"ט טע"ף ג'
 ב' ה מ"י פ"ב מ"ל ע"ח
 ה"י ג טו"ש"פ א"ח ס"י ל"ח
 טע"ף ג' ו' ת' תקס"ט טע"ף ג'
 י' ר מ"י ס"י מ"ל שס"ח
 ה"י א'
 י"א ז מ"י שס ה"י י"ב ו"ב
 מ"ל שס"ד הל"ס ט'
 י"ב ח מ"י ס"י מ"ל שס"ח
 ה"י י'
 י"ג ט מ"י פ"ב מ"ל שס"ד
 ה"י ט'

י"ד י מ"י ס"י מהלכות לולב
הלכה יג וטו סמג ע"שין מד
ט"ש"ע א"ח סימן תרנח פ"ק
א:

הוא ל' מ"ז שס':

תורה אור השלם

- והעברת שופר תרועה
בחדש השביעי כעשור
לחדש ביום הכפרים
העבירו שופר בכל
ארצכם: ויקרא בה ט'
ז'
- כא אעלה ארקה לך
וממכותיך ארפאך נאם יי'
בר נחמה קראו לך ציון היא
דרש אק לה: ימיהו ל יז

רבינו חננאל (המשך)

אחריהם נשמה דובי' שלטי
אין חוקקין אלא בזמן שלטי
דון יושבין. בעי' דא' זידי
נעזר כיה' דין לעמוד תודמן
בזרעו בלעין בן נעזרו תודמן
ותחשבו ותאריכו בישיבה
אין חוקקין אלא בזמן שלטי
דון יושבין בעזין ווא' אויכא,
וילאמן מן בית דין בעזין
ובזכר בעי' דא' זידי
ועזר איה' היתר דורשליס'
דון זרמן ווארע שווער
לעקסע בנאל, ליליאר, החל
מקום בנאל ווארע גוראמן
הכרד. שומעס פאר לוישבת
בראש הרהר שאניס' שניאריס'
איה' שומעס. קרובע פאר
לוישבת קרובע תלחום. ווארע
לבא פאר שפיקי' איה' זידי
לוישבת קרובע איה' שווער
איה' לוישבת קרובע איה'
שיו' לז' הדרסיס' האלו
בנאל ווארע שווער
גון דורשליס' מלמעלע חוקקין
מלמטן, שומעס ווארע איה'
הרהר פסקי'. ווארע ווארע
לוישבת קרובע איה' שווער
איה' לוישבת קרובע איה'
לחום ווארע ווארע ווארע
קרובע ווארע ווארע ווארע
החל פסקי'. **מספר**
בראשונה איה' זרמן לוי
מקדש שבעה וכוונתיה' וכו'
חאד שמשור' ביה' היתר
בן יוחנן בן זבאי שבעה
ניס' הלובל מביניה' שבעה
מ' יתן זרמן למקדש. שאמר

[illegible]

מִיָּד וְהַחֲזָקוֹת יֵשׁוּבָם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵינוּ